Motto: „ Adevărul este stăpânul nostru, nu noi stăpânim adevărul ”

22 November, 2025

English

Motto: „ Adevărul este stăpânul nostru, nu noi stăpânim adevărul ”

22 November, 2025

- €4.8694
- $3.9660

Cauta...

ACTUAL

- **Razboaiele sunt intotdeauna absurde**
- **Atenție la USR!**
- **Sancțiunile americane au intrat în vigoare. Milioane de barili de petrol rusesc riscă să rămână blocați pe mare**

- **Armata de comentatori. Cum a transformat inteligența artificială fermele rusești de boți în arme de influență**
- **„Witkoff are nevoie de un psihiatru". Europenii, revoltați de planul lui Trump de a profita de pe urma activelor rusești înghețate**
- **SUA recurg la amenințări cu tăierea livrărilor de arme și a schimbului de informații pentru a forța Ucraina să-i accepte planul. Ultimatumul dat de Trump lui Zelenski**
- **Facturile la energie vor rămâne ridicate mulți ani de acum încolo. Ce umflă prețurile, potrivit furnizorilor**
- **Femeia care a agresat-o pe senatoarea POT pe o stradă din București, declarații despre conflict, înainte să fie reținută. „Este amanta soțului meu de foarte mulți ani"**
- **Zelenski, cu privire la planul de pace propus de SUA: Ucraina are de ales între a pierde un partener major sau a-și pierde demnitatea**

Strategia Națională de Apărare: 40 de pagini de mizerabilă filosofie globalistă

Postat la: 21.11.2025 | Scris de: ZIUA NEWS

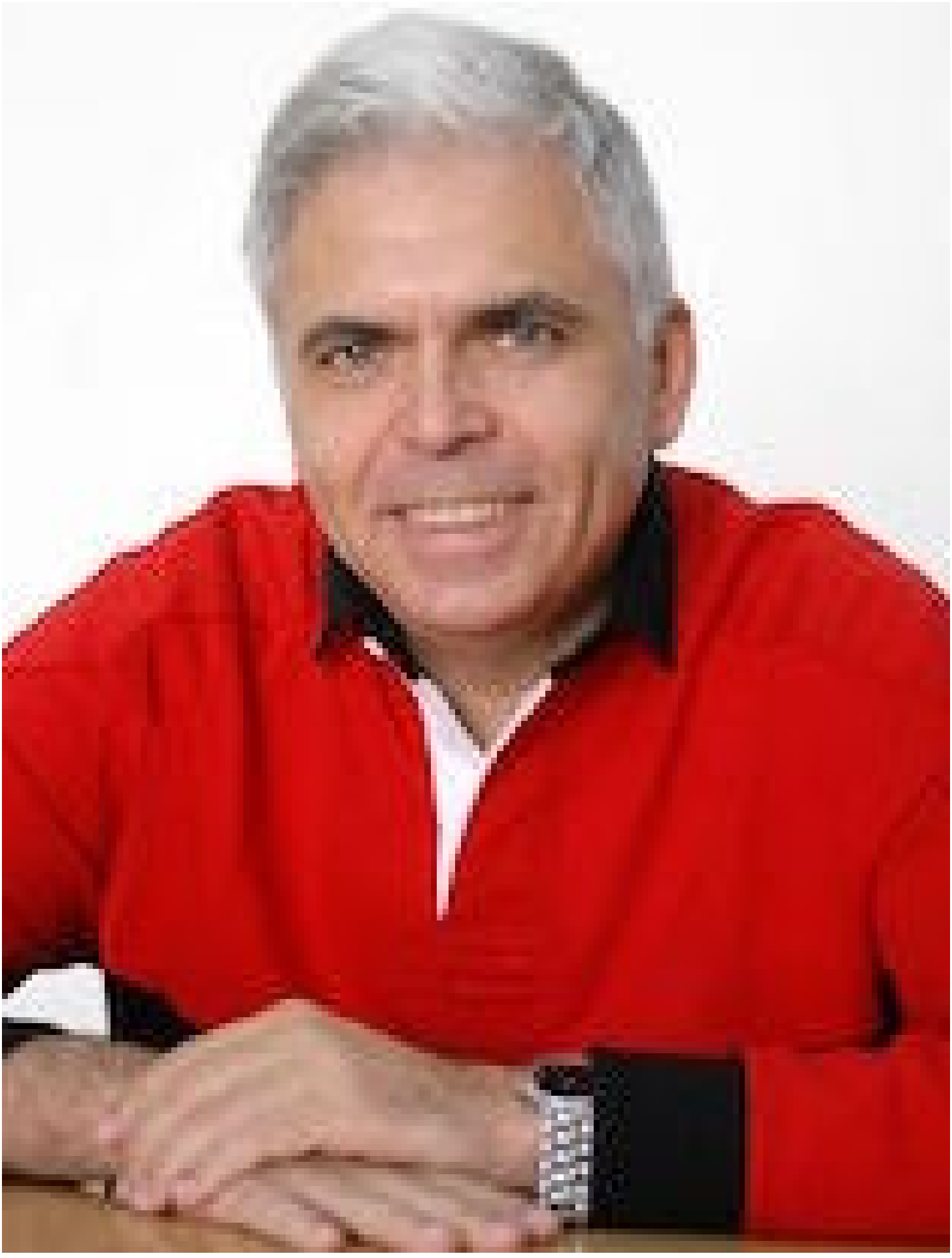

Consiliul Suprem de Apărare a Țării (CSAȚ) a dat publicității Proiectul de strategie de apărare pe care îl propune spre adoptare Parlamentului. Analiza lui sau a ceea ce deocamdată știm despre el, inclusiv din prezentarea făcută de dl Nicușor Dan, Președintele executiv ilegitim, scoate la iveală o concepție care poate fi ea însăși o amenințare la adresa securității României.

1. APĂRARE SAU SECURITATE?

Deși propunerea redactată de CSAȚ ne este prezentată ca strategie de apărare, ea formulează, în realitate o strategie de securitate.

Faptul arată că autorii nu au proprietatea termenilor. Ei confundă securitatea, concept mai amplu care include și dimensiunea militară, cu apărarea, care se referă la răspunsul dat unor agresiuni externe îndreptate efectiv împotriva celui care se apără.

Degradarea învățământului sau instabilitatea regiunilor învecinate sunt amenințări la adresa securității unui stat, dar acestea nu pot fi anihilate prin mijloace specifice apărării. În războiul hibrid apărarea nu se rezumă, într-adevăr, la folosirea mijloacelor militare, dar asta nu conduce la punerea semnului egalității între apărare și securitate.

În 1989 armata a fost trimisă împotriva protestatarilor români care acționau pentru dărâmarea regimului de guvernare a țării. S-a spus atunci - și pe bună dreptate - că forțele armate naționale au exclusiv misiunea apărării statului împotriva atacurilor din afară, iar nu împotriva propriilor cetățeni. De aceea, implicarea armatei în evenimentele din anul amintit a fost considerată crimă.

Forțele mandatate cu menținerea ordinii interne sunt altele - poliție, jandarmerie, servicii de informații interne etc. Pretutindeni, în regimurile democrate, dar chiar și în cele autoritare, se evită implicarea armatei în operațiuni vizând propriii cetățeni. Încercările unor lideri politici de a o face (în SUA, Franța sau Italia) s-au izbit de rezistența capilor armatei. A fost altfel numai în cazul puciurilor sau al unor regimuri totalitare.

Nu cred că autorii strategiei și-au propus conștient folosirea instrumentelor militare destinate apărării pentru menținerea regimului politic actual sau al ordinii interne, dar subconștientul le-a jucat o festă. Aceasta ne spune că, la limită, actualii guvernanți, confundând securitatea cu apărarea, ar fi gata să apeleze reflex din nou la armată împotriva cetățenilor țării.

În context trebuie făcută și diferența între amenințare și pericol. Înarmarea excesivă a unui stat vecin (ex. Rusia sau Ucraina) este un pericol, dar nu și o amenințare atât timp cât interesele strategice ale celor două state converg, iar relațiile lor diplomatice, economice, politice, culturale sunt bune. La amenințare se răspunde prin strategii de apărare. La pericol, prin strategii de securitate.

Securitatea este un concept mai abstract care reclamă o gândire mai sofisticată. Apărarea este un concept mai concret pentru înțelegerea căruia este suficient și un creier mai puțin performant sau mai puțin exersat. Poate că așa se explică apariția confuziei de la nivelul CSAȚ.

În orice caz, aceasta reflectă și nivelul scăzut de cunoaștere și competența precară a celor care compun respectiva instituție. Iar dacă nu le sunt clare conceptele cu care operează, cum pot ajunge la concluzii clare și soluții adecvate?!

2. CUM APERI CETĂȚEANUL FĂRĂ A APĂRA CETATEA?!

Ni se spune că obiectivul Strategiei ar fi nu apărarea statului, ci a cetățeanului. Adică cetățeanul este decuplat de cetate. Nu apărăm cetatea, ci pe locuitorii ei (sic!).

Poate că în urechile multora o astfel de exprimare populistă sună bine, dar ea, de fapt un slogan iar nu o strategie, reprezintă, dacă se încearcă luarea în serios și punerea în practică, o amenințare la adresa securității statului, inclusiv cea militară.

Un cetățean fără cetate este un cetățean fără identitate. O societate ruptă de politic este o societate fără putere.

Securitatea statului ar putea să nu fie afectată atunci când securitatea cetățeanului este (spre exemplu în cazul acțiunilor teroriste), dar invers, adică menținerea securității cetățenilor în condițiile în care securitatea statului este amenințată, este imposibil. Statul are tocmai rolul de a apăra securitatea cetățenilor. Când statul se prăbușește cetățenii rămân fără apărare. Singura lor soluție atunci este refugiul în forme arhaice de socializare.

Dacă apărarea statului nu mai contează, înseamnă că statul nu mai contează. Dacă statul nu mai contează, identitatea cetățenilor nu mai contează. Dacă statul nu contează și nici identitatea cetățenilor nu contează, aceștia nu au altă cale spre a-și apăra interesele decât intrarea în relație cu deținători de putere supra-statali sau infra-statali. Căci fără putere nu există protecție. Concurența pentru protecția deținătorilor puterii astfel crește, ceea ce le oferă acestora o poziție dominantă față de cetățeanul ... fără cetate. A face din stat un subiect nedemn de apărare sau unul apărat în subsidiar, înseamnă, în realitate, abandonarea unui „popor global" lipsit de identitate națională la discreția potentaților globali. Inutil de adăugat că fără popor nu mai există nici conducerea poporului - democrația.

Avem de a face, deci, cu o concepție de taliban ong-ist care cu șiretenie sacrifică siguranța națională pe altarul globalismului cultural neo-bolșevic.

3. „INDEPENDENȚA SOLIDARĂ"

Se susține că Strategia s-ar baza pe un concept nou care, nedefinit și neexplicat de autori, este abandonat în sfera deplinei ambiguități: „independența solidară".

Într-o interpretare binevoitoare, conceptul poate fi înțeles ca o formă de împăcare a contrariilor reprezentate de politica vizând evitarea dominației externe, pe de o parte, și cea de evitare a izolării externe, pe de altă parte. Așa cum susțin deja unii autori, independența se exprimă astfel în interdependență, ea încetând să fie exclusivă pentru a fi cooperativă, cu observația că izolarea în slăbiciunea relativă proprie te face mai dependent de alții decât exercitarea în comun a suveranității împreună cu alții, îndreptată spre satisfacerea unor interese comune. Dacă ar acesta ar fi înțelesul dat sintagmei respective, am putea bănui o contribuție „suveranistă" sau, mai bine spus, „național conservatoare" în elaborarea documentului, asocierea „independenței" fără nuanțe, cu „solidaritatea" ca limitare a caracterului nu absolut, ci exclusivist al independenței, deschizând calea spre reafirmarea supremației Constituției ca sinteză juridică a identității naționale (a românilor).

Plasând, însă, conceptul în contextul întregului document, el pare a promova mai degrabă ideea dragă globalismului „progresist" neo-bolșevic a „independenței limitate"(remake a doctrinei Brejnev privind „suveranitatea limitată") prin cedarea de suveranitate (trâmbițată emfatic de Traian Băsescu-Petrov) către puteri străine - statale, suprastatale sau parastatale - cu care România se „solidarizează" prin subordonare, vasalitate, renunțare (la interesul național).

Când independența își pierde caracterul absolut, se impune întrebarea: „independență față de cine?". Tot astfel este legitim să ne întrebăm: „solidaritate cu cine?". Or, răspunsurile par a fi: „independență față de națiunile suveraniste" și „solidaritate cu puterile globaliste"; „independența în raporturile cu alte națiuni suverane" și „solidaritate supranațională sau paranațională" (nu transnațională).

Din această dilemă ne ajută să ieșim Iulian Fota, unul dintre fundamentaliștii globalismului progresist cultural (sau neo-bolșevic sau sorosist), care crede că folosirea conceptului de „independență" în cadrul sintagmei „independență solidară" („independență față de cine?", „solidaritate cu cine?" - se întreabă și el, simțind că diavolul suveranist și-a băgat coada în Strategie spre a separa cumva „solidaritatea" de „independență" tocmai în încercarea, șiret declarată, de a le logodi) „are iz ceaușist". Deci, după cuvântul „patriotism",iată că și cuvântul „independență" trebuie puse la index. Așadar asta vor dumnealor. E bine să știm!

4. „SANCȚIUNILE ECONOMICE": O AMENINȚARE IGNORATĂ

Desigur - amenințările decurgând din politica sancțiunilor economice secundare, de care Strategia nu se ocupă de fel, audovedit-o - trăim o vreme a interdependenței globale, iar nu a independențelor absolute. Faptul generează anumite riscuri securitare, dar „deriscul" (adică reducerea riscurilor rezultate din întrepătrunderea operațiunilor economice, din interoperabilitatea militară și tehnologică, din interconectivitatea infrastructurală) nu trebuie confundat cu „decuplarea".

Decuplarea explodează în fața celui care o promovează. S-a văzut astfel cum războiul economic, ca parte a războiului hibrid purtat în Ucraina și pentru controlul Ucrainei, între Occidentul euro-atlantic colectiv și Rusia cu aliații ei asiatici, a explodat în fața promotorilor de sancțiuni economice (în realitate acte de război), precum UE, afectând minimal sau chiar profitând subiectelor țintă, precum Rusia, China sau India.

Sancțiunile principale impuse Rusiei au pus pe butuci economia UE, dependentă de energia ieftină importată din Rusia. Sancțiunile secundare impuse Chinei au blocat, prin efectul răspunsului chinez, industriile americane, dependente de importurile de soluri rare sau de microprocesoare chineze. Tentativa sancțiunilor tarifare secundare aplicate Indiei a scos-o pe aceasta din sistemul de securitate indo-pacific proiectat de SUA și a împins-o în parteneriat cu rivalii strategici ai Americii.

Ruperea lanțurilor transnaționale de aprovizionare, în numele securității, nu este soluția. Dincolo de scumpirea activităților economice la nivel național, cu corolarul deteriorării calității vieții cetățenilor și, pe cale de consecință, cu inducerea revoltelor sociale și a instabilității economice, exacerbează concursul dintre națiuni în dauna cooperării între națiuni, iar acesta este un factor de insecuritate la nivel planetar, ducând, în cele din urmă, la război mondial.

Politicile privind combaterea strategiei sancțiunilor economice și ocolirea consecințelor lor, precum și acțiunea externă vizând promovarea unor instrumente politice și juridice pentru neproliferarea „armei economice" și interzicerea recurgerii la „arma de distrugere în masă a sancțiunilor economice unilaterale", nu i-a preocupat pe autorii Strategiei. Asta chiar dacă documentul a fost conceput în contemporaneitate cu problemele create României de sancțiunile ilegale - în dreptul internațional și în cadrul „ordinii internaționale bazate pe reguli" - aplicate unor agenți economici (inclusiv transnaționali și multinaționali) cu capital privat rusesc.

Oare prejudiciile produse României de strategiile geopolitice și geoeconomice ale aliaților săi, în disprețul cronic al intereselor naționale românești, nu reprezintă amenințări la adresa securității naționale a României și, pe cale de consecință, a independenței ei?!?! Se pare că nu. În concepția autorilor strategiei, „focul prietenos" și „loviturile prietenoase" fac acceptabil statutul României de „victimă colaterală". Desigur, și aceasta este o strategie, dar o strategie a sinuciderii.

Cum primii afectați în cazul sancțiunilor economice, sunt cetățenii, inclusiv cei din statele care aplică sancțiunile, cum mai rămâne cu lozinca apărării orientate către cetățean iar nu către stat?!

5. „TOATĂ PUTEREA ONG-urilor!"

Strategia constată un decalaj semnificativ între nivelul de performanță al administrației publice și progresul societății.

Deși nu ni se explică pe ce criterii au putut fi comparate cele două, scopul comparației pare clar: ONG-urile, ca structuri ale societății civile sunt, vezi Doamne!, cele capabile să răspundă nevoilor și aspirațiilor legitime ale cetățenilor, iar nu statul, respectiv instituțiile lui. În focul revoluției bolșevice din Rusia, Lenin cerea ca „toată puterea să fie dată sovietelor de muncitori și soldați". Nicușor Dan, de pe baricadele revoluției neo-bolșevice din România, cere ca „toată puterea să fie dată societății civile!" (adică ong-urilor); cel puțin până când și administrația publică se va ridica la nivelul lor de conștiință și eficiență ideologică și organizatorică.

Instituțiile statului sunt controlate democratic (cel puțin ca posibilitate); ONG-urile, nu. A pune ONG-urile, fie și sub denumirea mai „catifelată" de societate civilă, deasupra statului este egal cu a spune că nu avem nevoie nici de stat nici de democrație (adică, să uităm, de conducerea poporului).

Fiecare ONG exprimă și promovează interesele unui grup limitat de persoane, minoritar prin raportare la ansamblul comunității naționale. Astfel, ceea ce se dorește a ni se băga în cap este că minoritățile pot și, pentru că pot, trebuie să conducă statul, fără a se supune scrutinului majoritar, cel puțin până când majoritatea care determină compunerea instituțiilor statului va ajunge la nivelul lor de competență, abilitate și performanță administrativă.

Că problema competenței administrative deficitare datează încă din anii 1990 și a rămas nerezolvată, este un adevăr. Că rezolvarea ei trebuie să ne preocupe prioritar, este un obiectiv corect. Că anumite grupuri socio-profesionale s-au salvat, au supraviețuit și și-au rezolvat problemele existențiale fără ajutorul statului și fără ghidaj ideologic, ci numai prin mijloace tehnice, acționând acolo unde statul / administrația publică a lăsat terenuri virane, este posibil.

De aici și până la a spune că statul, entitate eminamente politică, la limită este inutil și poate fi înlocuit de societatea civilă, că partidele politice, care sunt jucătorii indispensabili ai oricărui joc democratic, cu ideologiile care le diferențiază, sunt mai degrabă parte a problemei decât parte a soluției, și că ele pot fi substituite de ONG-uri, este o distanță enormă. Globalismul neagă atât statul, ca produs și parte ale unui contract social, cât și poporul ca entitate culturală, precum și democrația ca sistem de organizare a societății în care poporul, prin reprezentanții săi, ghidează procesul de administrare a puterii publice, spre a asigura conviețuirea armonioasă a tuturor indivizilor. De aceea se poate spune că Strategia de apărare promovează insidios globalismul și, în realitate, în loc să apere statul, oferă argumente pentru lichidarea lui.

6. PUTERILE AUTORITARISTE ȘI INSTITUȚIILE INTERNAȚIONALE

Concentrarea puterilor autoritariste simultan cu slăbirea instituțiilor internaționale este prezentată ca o altă amenințare la adresa securității României. Din nou, în aparență observația este corectă. Numai în aparență.

Prima întrebare care se pune este cine sunt puterile autoritariste a căror concentrare ne amenință? Răspunsul este subînțeles, dar inechivoc: curentele și statele suveraniste sau anti globaliste.

Și care sunt instituțiile internaționale neputincioase să neutralizeze pericolul? Sunt cele care practică diplomația multilaterală și susțin o ordine mondială consensuală, pornind de la afirmarea și apărarea egalității suverane - ONU, OSCE, OMC etc.

Odată înțelegând acestea, ghicim și terapia preconizată: crearea unei concentrări globaliste autocaracterizată ca democratică și liberală, capabilă, în același timp, să stabilească regulile pe care să se bazeze ordinea internațională și să impună respectul pentru respectivele reguli, fără să mai apeleze la instituțiile internaționale convenționale, consensualiste, integraționiste, multilateraliste și suveraniste. Acestea din urmă deranjează amenințând „ordinea internațională bazată pe reguli" (ca și când ar putea exista și o ordine fără reguli) măcar și întrucât pun în dezbatere globală regulile celei dintâi, atunci când nu le resping de-a dreptul.

De ce sunt, spre exemplu, SUA, Marea Britanie și Franța democratice și liberale? Pentru că nu sunt asemenea Rusiei și Chinei, care sunt autoritariste și iliberale. (sic!) De ce sunt Rusia și China autoritariste și iliberale? Pentru că nu acceptă supremația SUA, Marii Britanii și Franței, și nu se aliniază agendei lor geopolitice. (sic!) Deci nu respectă „valorile noastre"; singurele valabile cu caracter universal (sic!). De ce este ONU slabă? Pentru că nu reușește să oblige majoritatea globală să își însușească regulile jocului și prioritățile SUA, Marii Britanii și Franței. De aceea, acestea sunt nevoite să blocheze prin veto rezoluțiile Consiliului de Securitate, susținute de majoritatea globală, pentru ca apoi, întrucât vetoul oprește decizia dar nu rezolvă problema, să apere ordinea globală făcând dezordine globală, adică să apere pacea lumii multiplicând și eternizând războaiele. (sic!) Este simplu, nu-i așa? Și clar!

Când forțele autodeclarate ale binelui se luptă cu forțele proclamate ale răului, în afara instituțiilor multilaterale, scoase din joc, competiția devine cruciadă și neutralitatea făcătoare de pace este exclusă. Deviza globalismului neapărat „progresist" devine „care pe care" și reia exclusivismul maniheist al formulei „cine nu este cu noi este împotriva noastră. Spre această lume ne duce Strategia de apărare a României; pentru a accepta (fărăde)„legile" acesteia ne pregătește ea.

7. CENZURA COMUNICĂRII PE REȚELELE SOCIALE

Expansiunea digitalizării și a influenței rețelelor sociale creează posibilități de dezinformare și manipulare care trebuie contracarate - ne avertizează Strategia. Consecința inconturnabilă este controlul politic al exprimării pe rețelele sociale.

Cu alte cuvinte se argumentează limitarea libertății de exprimare și, implicit, a libertății de conștiință. Presa fusese deja declarată amenințare la adresa securității României de pe vremea Președintelui-jucător Petrov. (Este vorba despre libertatea presei și presa liberă, desigur, iar nu despre presa miluită sau cea capturată.) Acum sfera se lărgește pentru a include orice tip de comunicare publică.

Este adevărat că minciuna, calomnia, limbajul vulgar, instigarea la ură, dezinformarea, manipularea și altele asemenea s-au incubat pe rețelele sociale și proliferează acolo. Dreptul cetățeanului la corecta informare trebuie și el protejat. O atare protecție nu poate fi asigurată, însă, de Ministerul „Adevărului" și de „Poliția Gândirii" sau prin incriminarea „delictului de opinie".

Or, Strategia nu oferă o altă perspectivă, măcar și prin aceea că nu consideră violarea libertății cuvântului și nenumăratele încălcări ale libertății de expresie săvârșite de către chiar instituțiile publice sau sub discreta îndrumare și protecție a Guvernului, ca fiind amenințări la adresa securității și capacității de apărare a României.

Cine poate exercita cenzura? Desigur, numai puterea politică- ne lasă să înțelegem Strategia. Socotindu-se titular legitim al monopolului violenței, statul român actual este privit și ca monopolist al adevărului iar, pornind de aici, ca titular al dreptului monopolist la propagandă și îndoctrinare. Strategia de așa zisă apărare o afirmă prin ... tăcere. Menționând amenințarea mai mică, cea a minciunii private, și păstrând tăcerea asupra amenințării mai mari, cea a minciunii publice, și decizând să o combată pe prima fără a preconiza vreo atingere a celei din urmă, Strategia rezumă totul la negarea libertăților individuale, altminteri garantate de Constituție. Dar Constituția este de mult suspendată.

Daca societatea trebuie tot mai mult fragmentată și se fragmentează în domeniul administrării pozitive, puterea statului trebuie tot mai mult concentrată și se concentrează în domeniul administrării coercitive. Aceasta, chipurile, în numele apărării adevărului ca parte a apărării siguranței naționale. Un adevăr proclamat în epoca postadevărului și monopolizat de stat. Țesutul social se deșiră fiecare refugiindu-se tainic în propriul adevăr, altminteri interzis în spațiul public. În paralel Guvernul și tentaculele lui vizibile și invizibile decid ce este adevărat și ce nu este adevărat, păzind apoi respectarea deciziei lor prin teroarea de stat.

Așadar, haos social și autoritarism statal. Anomie societalăși distopie statală. Iată sistemul bielă-manivelă proiectat pentru așa zisa apărare a României! O România, desigur, fără identitate culturală și fără coeziune națională.

Adrian Severin
loading...

-
- Postează

PUTETI CITI SI...

-

Razboaiele sunt intotdeauna absurde

Pe 27 noiembrie, se semneaza acordul de pace in Ucraina. Daca te uiti pe facebook-ul romanesc, e deja pace. La tv, slabu ...

-

Atenție la USR!

Romania traiește un fenomen politic extrem de periculos, dar mulți inca nu il vad. În timp ce PSD și PNL sunt para ...

-

A venit aseară Potra, din Dubaiul de departe

Distinsul domn Potra a cerut sa fie repatriat din Dubai in Romania, pentru a participa la un proces in care se va dovedi ...

-

Globaliștii s-au vopsit peste noapte în suveraniști!

Liderii globaliști, care guverneaza impotriva intereselor țarilor pe care le conduc, se auto-intituleaza, peste noapte, ...

-

Ticăloșenia lui Nicușor Dan

Omul nu e doar cu mari probleme de comportament și comunicare. Nu! Omul e un mare ticalos, de-a dreptul. Faptul ca apare ...

-

Lupii tineri ai NATO vor distruge acvariul strategic al Mării Negre creat de Rusia

Vechii specialiștii in planificare strategica și operaționala sunt primii care nu pricep limbajul noilor planificatori. ...

-

We all living in America...

Într-o zi insorita de toamna tirzie, trei candidați la primaria capitalei primesc o invitație magica: o chemare la ...

-

Lăsați orice speranță voi, cei care intrați în Bosnia și Herțegovina

Țara asta este o hologramă a fostei Iugoslavii și un muzeu de aberații in aer liber. Este un purcel umplut cu miel, iar ...

-

Bolojan nu mai are niciun Dumnezeu

Ilie Bolojan e consecvent ca boul și merge in continuare cu capul inainte in cazul Ordinului Canonic Premonstratens din ...

-

Ceardașul deputatului Cozma și vărului Pușcaș cu AUR

Deputatul liberal Adrian Cozma, președinte al filialei județene Satu Mare și vicepreședinte national al PNL, revin ...

-

Procedura "Hellvig": Anton Rog, cu ce anume te ocupi dumneata?!

Ieri dupa-amiaza, la doua-trei ore dupa ce am realizat analiza referitoare la intervenția pentru compromitere a Intelige ...

-

Domnul Slow-motion... E foarte bine. Slava!

Cazurile Bogos-Barbu-Bolojan și Isaila-Berceanu-Moșteanu aveau ceva ciudat, un aer de improvizație și graba. Pareau facu ...

-

Campania actuala pentru București va fi dominată de proiecte și atacuri construite prin AI!

Saptamana trecuta, un amic ce imi furnizeaza informații tari și corecte mi-a relatat ca, intr-un cerc extrem de restrans ...

-

Cine sunt privații care exportă arme în Ucraina

Nu prea exista firme private de top administrate de civili, care sa deruleze tranzacții cu armament. Exista insa firme p ...

-

Romtehnica, placă turnantă a șpăgilor astronomice din comerțul cu arme

În 2024, Romania a importat arme și muniții in valoare de 880 milioane de euro. N-o sa va vina sa credeți cine est ...

-

Mafia avocaților și judecătorilor conectați la primăria lui Bolojan (I)

Existența unei mafii judiciare rapace la Oradea, cu implicații in afaceri funciare și imobiliare, primește o noua confir ...

-

Tanda și Manda pun mâna pe PSD (II)

Vineri (zi cu ghinion) va avea loc un congres PSD ca la PCR. Pentru funcțiile cele mai importante, de președinte și de s ...

-

Trezorierul și președintele unui partid sunt ca frații

Nu-l vad bine pe Bolojan, in scandalul cu omul de afaceri din Vaslui. Explic de ce, fara a ma folosi de interceptari, pr ...

-

Tanda și Manda pun mâna pe PSD(I)

Vineri (zi cu ghinion) va avea loc un congres PSD ca la PCR. Pentru funcțiile cele mai importante, de președinte și de s ...

-

Bolojan si "Simfonia Neterminată"

Domnule Bolojan, ia vedeți ce puteți face și drege pe la filarmonici. Cu placere! Daca ne înțelegem la cașcaval, am și p ...

-

Eu cred că România a luat-o razna cu capul!

Cand fiie-mea, Anastasia, marxista cu studii de antropologie și comunicare la Londra, imi zicea lunile trecute: "Tata, t ...

-

De ce cresc impozitele și taxele în România?

Pentru ca guvernul este incapabil sa le colecteze corect . Simplu. Iata și dovada: - in 2015 statul strangea din impozit ...

- 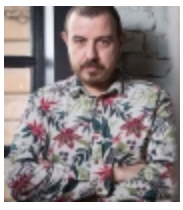

Bravo mie... Am gasit solutia la traficul din Bucuresti!

Ah, iata ca se apropie alegerile și toți candidații o sa ne spuna cum rezolva ei problema traficului: ca strazi noi, ca ...

-

La République est dans la merde

În Franța se duce o lupta crancena intre doamna prima a Republicii, Brigitte Macron, și niște cetațeni care au afr ...

-

Călin Georgescu dă șah sistemului

Calin Georgescu iese rar cu declarații. Ultima luare de poziție ingheața inima suveraniștilor. Nu susține pe nimeni la a ...

-

Urma banilor si comenzilor: marile ghesefturi legate și protejate de Bolojan (II)

Comportamentul premierului Ilie Bolojan la festivitațile publice organizate la Carei, de Ziua Armatei, si la Bucu ...

-

Grindeanu este furnizor de știri false și alarmiste

Retragerea parțiala a trupelor americane din Romania a fost anunțata prima data de administrația Obama. Mesajul pentru E ...

-

Peacemaker-ul dintre lumi. Acordul de Pace de la București?

Poate exista o situație care sa poarte denumirea de Pacea de la București? Un acord de pace, nu armistițiu, dorit de Tru ...

Republica Corporatistă România: Numirea Oanei Gheorghiu în Guvernul Bolojan

S-a vazut inca o data ca Romania este guvernata de corporații. Pentru mine aceasta este semnificația numirii Oanei Gheor ...

China joacă go, America joacă șah

Rasfoind On China a lui Henry Kissinger, am avut o revelație: logica geopolitica a Chinei nu e una militara sau economic ...

Strategia Națională de Apărare: 40 de pagini de mizerabilă filosofie globalistă

Postat la: 21.11.2025 | Scris de: ZIUA NEWS

0

Consiliul Suprem de Apărare a Țării (CSAȚ) a dat publicității Proiectul de strategie de apărare pe care îl propune spre adoptare Parlamentului. Analiza lui sau a ceea ce deocamdată știm despre el, inclusiv din prezentarea făcută de dl Nicușor Dan, Președintele executiv ilegitim, scoate la iveală o concepție care poate fi ea însăși o amenințare la adresa securității României.

1. APĂRARE SAU SECURITATE?

Deși propunerea redactată de CSAȚ ne este prezentată ca strategie de apărare, ea formulează, în realitate o strategie de securitate.

Faptul arată că autorii nu au proprietatea termenilor. Ei confundă securitatea, concept mai amplu care include și dimensiunea militară, cu apărarea, care se referă la răspunsul dat unor agresiuni externe îndreptate efectiv împotriva celui care se apără.

Degradarea învățământului sau instabilitatea regiunilor învecinate sunt amenințări la adresa securității unui stat, dar acestea nu pot fi anihilate prin mijloace specifice apărării. În războiul hibrid apărarea nu se rezumă, într-adevăr, la folosirea mijloacelor militare, dar asta nu conduce la punerea semnului egalității între apărare și securitate.

În 1989 armata a fost trimisă împotriva protestatarilor români care acționau pentru dărâmarea regimului de guvernare a țării. S-a spus atunci - și pe bună dreptate - că forțele armate naționale au exclusiv misiunea apărării statului împotriva atacurilor din afară, iar nu împotriva propriilor cetățeni. De aceea, implicarea armatei în evenimentele din anul amintit a fost considerată crimă.

Forțele mandatate cu menținerea ordinii interne sunt altele - poliție, jandarmerie, servicii de informații interne etc. Pretutindeni, în regimurile democrate, dar chiar și în cele autoritare, se evită implicarea armatei în operațiuni vizând propriii cetățeni. Încercările unor lideri politici de a o face (în SUA, Franța sau Italia) s-au izbit de rezistența capilor armatei. A fost altfel numai în cazul puciurilor sau al unor regimuri totalitare.

Nu cred că autorii strategiei și-au propus conștient folosirea instrumentelor militare destinate apărării pentru menținerea regimului politic actual sau al ordinii interne, dar subconștientul le-a jucat o festă. Aceasta ne spune că, la limită, actualii guvernanți, confundând securitatea cu apărarea, ar fi gata să apeleze reflex din nou la armată împotriva cetățenilor țării.

În context trebuie făcută și diferența între amenințare și pericol. Înarmarea excesivă a unui stat vecin (ex. Rusia sau Ucraina) este un pericol, dar nu și o amenințare atât timp cât interesele strategice ale celor două state converg, iar relațiile lor diplomatice, economice, politice, culturale sunt bune. La amenințare se răspunde prin strategii de apărare. La pericol, prin strategii de securitate.

Securitatea este un concept mai abstract care reclamă o gândire mai sofisticată. Apărarea este un concept mai concret pentru înțelegerea căruia este suficient și un creier mai puțin performant sau mai puțin exersat. Poate că așa se explică apariția confuziei de la nivelul CSAȚ.

În orice caz, aceasta reflectă și nivelul scăzut de cunoaștere și competența precară a celor care compun respectiva instituție. Iar dacă nu le sunt clare conceptele cu care operează, cum pot ajunge la concluzii clare și soluții adecvate?!

2. CUM APERI CETĂȚEANUL FĂRĂ A APĂRA CETATEA?!

Ni se spune că obiectivul Strategiei ar fi nu apărarea statului, ci a cetățeanului. Adică cetățeanul este decuplat de cetate. Nu apărăm cetatea, ci pe locuitorii ei (sic!).

Poate că în urechile multora o astfel de exprimare populistă sună bine, dar ea, de fapt un slogan iar nu o strategie, reprezintă, dacă se încearcă luarea în serios și punerea în practică, o amenințare la adresa securității statului, inclusiv cea militară.

Un cetățean fără cetate este un cetățean fără identitate. O societate ruptă de politic este o societate fără putere.

Securitatea statului ar putea să nu fie afectată atunci când securitatea cetățeanului este (spre exemplu în cazul acțiunilor teroriste), dar invers, adică menținerea securității cetățenilor în condițiile în care securitatea statului este amenințată, este imposibil. Statul are tocmai rolul de a apăra securitatea cetățenilor. Când statul se prăbușește cetățenii rămân fără apărare. Singura lor soluție atunci este refugiul în forme arhaice de socializare.

Dacă apărarea statului nu mai contează, înseamnă că statul nu mai contează. Dacă statul nu mai contează, identitatea cetățenilor nu mai contează. Dacă statul nu contează și nici identitatea cetățenilor nu contează, aceștia nu au altă cale spre a-și apăra interesele decât intrarea în relație cu deținători de putere supra-statali sau infra-statali. Căci fără putere nu există protecție. Concurența pentru protecția deținătorilor puterii astfel crește, ceea ce le oferă acestora o poziție dominantă față de cetățeanul ... fără cetate. A face din stat un subiect nedemn de apărare sau unul apărat în subsidiar, înseamnă, în realitate, abandonarea unui „popor global" lipsit de identitate națională la discreția potentaților globali. Inutil de adăugat că fără popor nu mai există nici conducerea poporului - democrația.

Avem de a face, deci, cu o concepție de taliban ong-ist care cu șiretenie sacrifică siguranța națională pe altarul globalismului cultural neo-bolșevic.

3. „INDEPENDENȚA SOLIDARĂ"

Se susține că Strategia s-ar baza pe un concept nou care, nedefinit și neexplicat de autori, este abandonat în sfera deplinei ambiguități: „independența solidară".

Într-o interpretare binevoitoare, conceptul poate fi înțeles ca o formă de împăcare a contrariilor reprezentate de politica vizând evitarea dominației externe, pe de o parte, și cea de evitare a izolării externe, pe de altă parte. Așa cum susțin deja unii autori, independența se exprimă astfel în interdependență, ea încetând să fie exclusivă pentru a fi cooperativă, cu observația că izolarea în slăbiciunea relativă proprie te face mai dependent de alții decât exercitarea în comun a suveranității împreună cu alții, îndreptată spre satisfacerea unor interese comune. Dacă ar acesta ar fi înțelesul dat sintagmei respective, am putea bănui o contribuție „suveranistă" sau, mai bine spus, „național conservatoare" în elaborarea documentului, asocierea „independenței" fără nuanțe, cu „solidaritatea" ca limitare a caracterului nu absolut, ci exclusivist al independenței, deschizând calea spre reafirmarea supremației Constituției ca sinteză juridică a identității naționale (a românilor).

Plasând, însă, conceptul în contextul întregului document, el pare a promova mai degrabă ideea dragă globalismului „progresist" neo-bolșevic a „independenței limitate"(remake a doctrinei Brejnev privind „suveranitatea limitată") prin cedarea de suveranitate (trâmbițată emfatic de Traian Băsescu-Petrov) către puteri străine - statale, suprastatale sau parastatale - cu care România se „solidarizează" prin subordonare, vasalitate, renunțare (la interesul național).

Când independența își pierde caracterul absolut, se impune întrebarea: „independență față de cine?". Tot astfel este legitim să ne întrebăm: „solidaritate cu cine?". Or, răspunsurile par a fi: „independență față de națiunile suveraniste" și „solidaritate cu puterile globaliste"; „independența în raporturile cu alte națiuni suverane" și „solidaritate supranațională sau paranațională" (nu transnațională).

Din această dilemă ne ajută să ieșim Iulian Fota, unul dintre fundamentaliștii globalismului progresist cultural (sau neo-bolșevic sau sorosist), care crede că folosirea conceptului de „independență" în cadrul sintagmei „independență solidară" („independență față de cine?", „solidaritate cu cine?" - se întreabă și el, simțind că diavolul suveranist și-a băgat coada în Strategie spre a separa cumva „solidaritatea" de „independență" tocmai în încercarea, șiret declarată, de a le logodi) „are iz ceaușist". Deci, după cuvântul „patriotism",iată că și cuvântul „independență" trebuie puse la index. Așadar asta vor dumnealor. E bine să știm!

4. „SANCȚIUNILE ECONOMICE": O AMENINȚARE IGNORATĂ

Desigur - amenințările decurgând din politica sancțiunilor economice secundare, de care Strategia nu se ocupă de fel, audovedit-o - trăim o vreme a interdependenței globale, iar nu a independențelor absolute. Faptul generează anumite riscuri securitare, dar „deriscul" (adică reducerea riscurilor rezultate din întrepătrunderea operațiunilor economice, din interoperabilitatea militară și tehnologică, din interconectivitatea infrastructurală) nu trebuie confundat cu „decuplarea".

Decuplarea explodează în fața celui care o promovează. S-a văzut astfel cum războiul economic, ca parte a războiului hibrid purtat în Ucraina și pentru controlul Ucrainei, între Occidentul euro-atlantic colectiv și Rusia cu aliații ei asiatici, a explodat în fața promotorilor de sancțiuni economice (în realitate acte de război), precum UE, afectând minimal sau chiar profitând subiectelor țintă, precum Rusia, China sau India.

Sancțiunile principale impuse Rusiei au pus pe butuci economia UE, dependentă de energia ieftină importată din Rusia. Sancțiunile secundare impuse Chinei au blocat, prin efectul răspunsului chinez, industriile americane, dependente de importurile de soluri rare sau de microprocesoare chineze. Tentativa sancțiunilor tarifare secundare aplicate Indiei a scos-o pe aceasta din sistemul de securitate indo-pacific proiectat de SUA și a împins-o în parteneriat cu rivalii strategici ai Americii.

Ruperea lanțurilor transnaționale de aprovizionare, în numele securității, nu este soluția. Dincolo de scumpirea activităților economice la nivel național, cu corolarul deteriorării calității vieții cetățenilor și, pe cale de consecință, cu inducerea revoltelor sociale și a instabilității economice, exacerbează concursul dintre națiuni în dauna cooperării între națiuni, iar acesta este un factor de insecuritate la nivel planetar, ducând, în cele din urmă, la război mondial.

Politicile privind combaterea strategiei sancțiunilor economice și ocolirea consecințelor lor, precum și acțiunea externă vizând promovarea unor instrumente politice și juridice pentru neproliferarea „armei economice" și interzicerea recurgerii la „arma de distrugere în masă a sancțiunilor economice unilaterale", nu i-a preocupat pe autorii Strategiei. Asta chiar dacă documentul a fost conceput în contemporaneitate cu problemele create României de sancțiunile ilegale - în dreptul internațional și în cadrul „ordinii internaționale bazate pe reguli" - aplicate unor agenți economici (inclusiv transnaționali și multinaționali) cu capital privat rusesc.

Oare prejudiciile produse României de strategiile geopolitice și geoeconomice ale aliaților săi, în disprețul cronic al intereselor naționale românești, nu reprezintă amenințări la adresa securității naționale a României și, pe cale de consecință, a independenței ei?!?! Se pare că nu. În concepția autorilor strategiei, „focul prietenos" și „loviturile prietenoase" fac acceptabil statutul României de „victimă colaterală". Desigur, și aceasta este o strategie, dar o strategie a sinuciderii.

Cum primii afectați în cazul sancțiunilor economice, sunt cetățenii, inclusiv cei din statele care aplică sancțiunile, cum mai rămâne cu lozinca apărării orientate către cetățean iar nu către stat?!

5. „TOATĂ PUTEREA ONG-urilor!"

Strategia constată un decalaj semnificativ între nivelul de performanță al administrației publice și progresul societății.

Deși nu ni se explică pe ce criterii au putut fi comparate cele două, scopul comparației pare clar: ONG-urile, ca structuri ale societății civile sunt, vezi Doamne!, cele capabile să răspundă nevoilor și aspirațiilor legitime ale cetățenilor, iar nu statul, respectiv instituțiile lui. În focul revoluției bolșevice din Rusia, Lenin cerea ca „toată puterea să fie dată sovietelor de muncitori și soldați". Nicușor Dan, de pe baricadele revoluției neo-bolșevice din România, cere ca „toată puterea să fie dată societății civile!" (adică ong-urilor); cel puțin până când și administrația publică se va ridica la nivelul lor de conștiință și eficiență ideologică și organizatorică.

Instituțiile statului sunt controlate democratic (cel puțin ca posibilitate); ONG-urile, nu. A pune ONG-urile, fie și sub denumirea mai „catifelată" de societate civilă, deasupra statului este egal cu a spune că nu avem nevoie nici

de stat nici de democrație (adică, să uităm, de conducerea poporului).

Fiecare ONG exprimă și promovează interesele unui grup limitat de persoane, minoritar prin raportare la ansamblul comunității naționale. Astfel, ceea ce se dorește a ni se băga în cap este că minoritățile pot și, pentru că pot, trebuie să conducă statul, fără a se supune scrutinului majoritar, cel puțin până când majoritatea care determină compunerea instituțiilor statului va ajunge la nivelul lor de competență, abilitate și performanță administrativă.

Că problema competenței administrative deficitare datează încă din anii 1990 și a rămas nerezolvată, este un adevăr. Că rezolvarea ei trebuie să ne preocupe prioritar, este un obiectiv corect. Că anumite grupuri socio-profesionale s-au salvat, au supraviețuit și și-au rezolvat problemele existențiale fără ajutorul statului și fără ghidaj ideologic, ci numai prin mijloace tehnice, acționând acolo unde statul / administrația publică a lăsat terenuri virane, este posibil.

De aici și până la a spune că statul, entitate eminamente politică, la limită este inutil și poate fi înlocuit de societatea civilă, că partidele politice, care sunt jucătorii indispensabili ai oricărui joc democratic, cu ideologiile care le diferențiază, sunt mai degrabă parte a problemei decât parte a soluției, și că ele pot fi substituite de ONG-uri, este o distanță enormă. Globalismul neagă atât statul, ca produs și parte ale unui contract social, cât și poporul ca entitate culturală, precum și democrația ca sistem de organizare a societății în care poporul, prin reprezentanții săi, ghidează procesul de administrare a puterii publice, spre a asigura conviețuirea armonioasă a tuturor indivizilor. De aceea se poate spune că Strategia de apărare promovează insidios globalismul și, în realitate, în loc să apere statul, oferă argumente pentru lichidarea lui.

6. PUTERILE AUTORITARISTE ȘI INSTITUȚIILE INTERNAȚIONALE

Concentrarea puterilor autoritariste simultan cu slăbirea instituțiilor internaționale este prezentată ca o altă amenințare la adresa securității României. Din nou, în aparență observația este corectă. Numai în aparență.

Prima întrebare care se pune este cine sunt puterile autoritariste a căror concentrare ne amenință? Răspunsul este subînțeles, dar inechivoc: curentele și statele suveraniste sau anti globaliste.

Și care sunt instituțiile internaționale neputincioase să neutralizeze pericolul? Sunt cele care practică diplomația multilaterală și susțin o ordine mondială consensuală, pornind de la afirmarea și apărarea egalității suverane - ONU, OSCE, OMC etc.

Odată înțelegând acestea, ghicim și terapia preconizată: crearea unei concentrări globaliste autocaracterizată ca democratică și liberală, capabilă, în același timp, să stabilească regulile pe care să se bazeze ordinea internațională și să impună respectul pentru respectivele reguli, fără să mai apeleze la instituțiile internaționale convenționale, consensualiste, integraționiste, multilateraliste și suveraniste. Acestea din urmă deranjează amenințând „ordinea internațională bazată pe reguli" (ca și când ar putea exista și o ordine fără reguli) măcar și întrucât pun în dezbatere globală regulile celei dintâi, atunci când nu le resping de-a dreptul.

De ce sunt, spre exemplu, SUA, Marea Britanie și Franța democratice și liberale? Pentru că nu sunt asemenea Rusiei și Chinei, care sunt autoritariste și iliberale. (sic!) De ce sunt Rusia și China autoritariste și iliberale? Pentru că nu acceptă supremația SUA, Marii Britanii și Franței, și nu se aliniază agendei lor geopolitice. (sic!) Deci nu respectă „valorile noastre"; singurele valabile cu caracter universal (sic!). De ce este ONU slabă? Pentru că nu reușește să oblige majoritatea globală să își însușească regulile jocului și prioritățile SUA, Marii Britanii și Franței. De aceea, acestea sunt nevoite să blocheze prin veto rezoluțiile Consiliului de Securitate, susținute de majoritatea globală, pentru ca apoi, întrucât vetoul oprește decizia dar nu rezolvă problema, să apere ordinea globală făcând dezordine globală, adică să apere pacea lumii multiplicând și eternizând războaiele. (sic!) Este simplu, nu-i așa? Și clar!

Când forțele autodeclarate ale binelui se luptă cu forțele proclamate ale răului, în afara instituțiilor multilaterale, scoase din joc, competiția devine cruciadă și neutralitatea făcătoare de pace este exclusă. Deviza globalismului neapărat „progresist" devine „care pe care" și reia exclusivismul maniheist al formulei „cine nu este cu noi este

împotriva noastră. Spre această lume ne duce Strategia de apărare a României; pentru a accepta (fără de)„legile" acesteia ne pregătește ea.

7. CENZURA COMUNICĂRII PE REȚELELE SOCIALE

Expansiunea digitalizării și a influenței rețelelor sociale creează posibilități de dezinformare și manipulare care trebuie contracarate - ne avertizează Strategia. Consecința inconturnabilă este controlul politic al exprimării pe rețelele sociale.

Cu alte cuvinte se argumentează limitarea libertății de exprimare și, implicit, a libertății de conștiință. Presa fusese deja declarată amenințare la adresa securității României de pe vremea Președintelui-jucător Petrov. (Este vorba despre libertatea presei și presa liberă, desigur, iar nu despre presa miluită sau cea capturată.) Acum sfera se lărgește pentru a include orice tip de comunicare publică.

Este adevărat că minciuna, calomnia, limbajul vulgar, instigarea la ură, dezinformarea, manipularea și altele asemenea s-au incubat pe rețelele sociale și proliferează acolo. Dreptul cetățeanului la corecta informare trebuie și el protejat. O atare protecție nu poate fi asigurată, însă, de Ministerul „Adevărului" și de „Poliția Gândirii" sau prin incriminarea „delictului de opinie".

Or, Strategia nu oferă o altă perspectivă, măcar și prin aceea că nu consideră violarea libertății cuvântului și nenumăratele încălcări ale libertății de expresie săvârșite de către chiar instituțiile publice sau sub discreta îndrumare și protecție a Guvernului, ca fiind amenințări la adresa securității și capacității de apărare a României.

Cine poate exercita cenzura? Desigur, numai puterea politică- ne lasă să înțelegem Strategia. Socotindu-se titular legitim al monopolului violenței, statul român actual este privit și ca monopolist al adevărului iar, pornind de aici, ca titular al dreptului monopolist la propagandă și îndoctrinare. Strategia de așa zisă apărare o afirmă prin ... tăcere. Menționând amenințarea mai mică, cea a minciunii private, și păstrând tăcerea asupra amenințării mai mari, cea a minciunii publice, și decizând să o combată pe prima fără a preconiza vreo atingere a celei din urmă, Strategia rezumă totul la negarea libertăților individuale, altminteri garantate de Constituție. Dar Constituția este de mult suspendată.

Daca societatea trebuie tot mai mult fragmentată și se fragmentează în domeniul administrării pozitive, puterea statului trebuie tot mai mult concentrată și se concentrează în domeniul administrării coercitive. Aceasta, chipurile, în numele apărării adevărului ca parte a apărării siguranței naționale. Un adevăr proclamat în epoca postadevărului și monopolizat de stat. Țesutul social se deșiră fiecare refugiindu-se tainic în propriul adevăr, altminteri interzis în spațiul public. În paralel Guvernul și tentaculele lui vizibile și invizibile decid ce este adevărat și ce nu este adevărat, păzind apoi respectarea deciziei lor prin teroarea de stat.

Așadar, haos social și autoritarism statal. Anomie societalăși distopie statală. Iată sistemul bielă-manivelă proiectat pentru așa zisa apărare a României! O Românie, desigur, fără identitate culturală și fără coeziune națională.

Adrian Severin

ALBENI CONSULT SPED.
TRANSPORTURI PENTRU ORICE AI NEVOIE

comentarii

Adauga un comentariu

Adauga comentariu

Nume*

Nume

Email*

Email

Comentariu

Comentariu

Trimite

ULTIMA ORA

- **Sancțiunile americane au intrat în vigoare. Milioane de barili de petrol rusesc riscă să rămână blocați pe mare**

  Noile sancțiuni ale Statelor Unite ar putea lasa aproape 48 de milioane de barili de petrol rusesc in larg, intrucat zeci de petroliere cauta destinat

- **Armata de comentatori. Cum a transformat inteligența artificială fermele rusești de boți în arme de influență**

  Anul 2024 a marcat un punct fara precedent in istoria internetului: pentru prima data, activitatea roboților online a depașit traficul generat de oame

- **„Witkoff are nevoie de un psihiatru". Europenii, revoltați de planul lui Trump de a profita de pe urma activelor rusești înghețate**

Diplomați și oficiali europeni reacționeaza cu indignare la noile detalii privind planul american de pace, avertizand ca acesta risca sa submineze efo

- **SUA recurg la amenințări cu tăierea livrărilor de arme și a schimbului de informații pentru a forța Ucraina să-i accepte planul. Ultimatumul dat de Trump lui Zelenski**

  Statele Unite au amenințat ca vor reduce schimbul de informații și livrarile de arme catre Ucraina pentru a o presa sa fie de acord cu cadrul unui aco

- **Facturile la energie vor rămâne ridicate mulți ani de acum încolo. Ce umflă prețurile, potrivit furnizorilor**

  Pe final de an, au inceput sa apara numeroase prognoze de preț in ceea ce privește tarifele la energie pentru 2026, dar și analize care fac estimari c

- **Femeia care a agresat-o pe senatoarea POT pe o stradă din București, declarații despre conflict, înainte să fie reținută. „Este amanta soțului meu de foarte mulți ani"**

  Femeia care ar fi agresat-o pe senatoarea POT Valentina Aldea pe o strada din București a facut declarații imediat dupa conflict, inainte ca polițiști

- **Zelenski, cu privire la planul de pace propus de SUA: Ucraina are de ales între a pierde un partener major sau a-și pierde demnitatea**

  Ucraina va trebui sa aleaga intre a pierde un partener major sau a-și pierde propria demnitate, a declarat președintele Volodimir Zelenski drept reacț

- **Noile reguli ale SUA: Țările care promovează diversitatea sau echitatea de gen sau rasială sau subvenționează avortul încalcă drepturile omului**

  Departamentul de Stat al SUA a emis noi norme catre toate ambasadele si consulatele americane implicate in intocmirea raportului sau anual pe tema dre

- **Prima rachetă de croazieră produsă în România. Compania Oves Enterprise își extinde portofoliul cu racheta Sahara care poate atinge o viteză de 0.85 Mach**

  Cand Guvernul Romaniei vorbeste despre intarirea industriei romanesti de aprarare sau achizitia prin programul SAFE de diverse tipuri de echipamente,

DIN CATEGORIE

- TOP CITITE
- TOP COMENTATE

- 1.Din Catedrala Neamului a lipsit... Neamul!
- 2.Câteva precizări legate de sabotajul pus la cale de Moscova, dejucat de SRI
- 3.Ticăloșenia lui Nicușor Dan
- 4.Eu cred că România a luat-o razna cu capul!
- 5. Urma banilor si comenzilor: marile ghesefturi legate și protejate de Bolojan (I)
- 6.Talpa Iadului s-a năpustit cu furie asupra Catedralei Naționale, cu lozinca "Vrem spitale, nu catedrale!"
- 7.Republica Corporatistă România: Numirea Oanei Gheorghiu în Guvernul Bolojan
- 8.Peacemaker-ul dintre lumi. Acordul de Pace de la București?
- 9.Bolojan nu mai are niciun Dumnezeu
- 10.Ce a răspuns Serviciul de Informații al Ucrainei cu privire la George Simion

- Termeni si conditii
-
- ZiuaNews © 2012

- Ramai conectat
  - Facebook
  - Twitter
  - RSS Feed

- Informatii
  - Contact

- Versiunea mobile
  - Versiunea mobile Romana

- Newsletter

  Introduceti emailul dvs. mai jos pentru a primi
  ultimele stiri de pe site-ul ZiuaNews.ro

  adresa e-mail

- Home/
- Stiri
- /Editorial
- /Dezvaluiri
- /Politica
- /Externe
- /Cancan
- /Sport

- Termeni si conditii
- /

- ZIUAnews © 2013